

Å hilse på et medmenneske

Emnet jeg skal ta opp er ikke et ubetydelig emne, betydningen er stor både for oss som medmennesker og som brødre.

Jeg skal i dag ta for meg et av våre kjennetegn – som også er et vanlig tegn i den ytre verden – men som for oss druider betyr noe spesielt. Og siden det betyr noe spesielt, må vi derfor etter min mening også "bruke" det og ta hensyn til det på en spesiell måte.

Kjennetegnet, det å hilse på en annen, håndtrykket eller håndgrepet er spesielt av flere årsaker: Det er druidisk, det representerer høflighet, det gir fysisk kontakt mellom brødrene og det gir og tar. Jeg snakker selvsagt om håndgrepet. Og som det vil fremgå av mine tanker her, er det ikke likegyldig hvordan dette gis. De betraktninger jeg nå kommer med håper jeg kan være til ettertanke. Og de hører på ingen måte hjemme bare i Losjen.

At håndgrepet er druidisk skal jeg ikke gå nærmer inn på nå, fordi det er ikke den siden jeg har i fokus (samtidig som jeg bemerker at håndgrepet bygger på retningslinjer og filosofi).

Men det er altså for det første høfligheten: Å hilse på et medmenneske – og en bror – er etter min mening en handling som skal være noe mer enn en

høflighetsfrase. Men tenker vi over hva vi gjør?

Til min forundring kan man av og til legge merke til at den man hilser på, ikke ser på en når man veksler håndtrykk. Ja man kan sågar oppleve at vedkommende snur seg bort, og kanskje er i ferd med å begynne å snakke med en annen. Slikt synets jeg nesten er ubehagelig, og man kan da få mange rare tanker. Jeg er selvsagt klar over at når man møter mange mennesker på samme tid, kan hilsener lett bli overfladiske. Men man trenger jo ikke hilse på alle på en gang.

Å ha øyekontakt med den man tar i hånden synes jeg er viktig, fordi det inngir en form for trygghet, åpenhet og mulighet til videre samtale. Jeg føler meg også meget vel når den man hilser på, fremstår med en viss åndsnærværelse. Med det mener jeg at håndtrykket betyr noe - og

ikke bare er en høflighetsfrase. Og nevnte åndsnærværelse merker man meget lett om er til stede eller ikke.

Utveksling av håndtrykk er en fysisk kontakt mellom oss brødrene. La oss derfor benytte anledningen til å knytte de bånd som holder oss sammen enda sterkere. Jeg er ikke spesielt "god" til å hilse, men jeg forsøker (og det er det jeg vil frem til at vi skal) å få noe ut av dette håndtrykket, for eksempel ved å spørre om hvordan det står til med vedkommende.

Har man da øyekontakt, vil vedkommende som får dette spørsmålet som oftest svare – og kanskje returnere spørsmålet – og føle at det hele er vel ment. Og det var det jo!

Å studere hilseseremonien i salongen før møtet, kan virkelig være en artig opplevelse.